

Sygn. akt XV C 870/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Misiurna

Protokolant stażysta Katarzyna Ignacek

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016r. w Gdańsku

sprawy z powództwa A. B. (1) , S. B. i J. B.

przeciwko pozwanemu (...) Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 90.000 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.01.2015r. do dnia 31.12.2015r. , od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

II. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda S. B. kwotę 90.000 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.01.2015r. do dnia 31.12.2015r. , od dnia 1.01. 2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

III. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki J. B. kwotę 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.01.2015r. do dnia 31.12.2015r. , od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

IV. oddala powództwo w pozostałej części;

V. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. : na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 2036,76 zł , na rzecz powoda S. B. kwotę 1652,76 zł, na rzecz powódki J. B. kwotę 1184,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. kwotę 13.565,20 zł (trzynaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt pięć złotych i 20/100) tytułem zwrotu części kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 października 2015r. (data złożenia w tut. Sądzie) powodowie A. B. (1), S. B. i J. B. domagali się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz:

- powódki A. B. (1) kwoty 140.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2015r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- powoda S. B. 140.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2015r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

- powódki J. B. 145.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2015r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 22 czerwca 2014r. w B. W. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego pasażer samochodu F. (...) – A. B. (2) (syn i brat powodów) doznał ciężkich obrażeń struktur pnia mózgu – oderwania mostu od rdzenia przedłużonego, które spowodowały zniszczenia ważnych dla życia ośrodków w centralnym układzie nerwowym i w konsekwencji doprowadziły do jego zgonu. Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Wejherowie uznał sprawcę wypadku P. S. za winnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodowania wypadku w ruchu lądowym. Sprawca wypadku P. S. posiadał umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej (numer polisy: (...)) zawartą z pozwaną, wobec czego powodowie do niej zgłosili szkodę. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, na mocy decyzji z dnia 17 grudnia 2014r. wypłaciła powódce A. B. (1) kwotę 10.000 zł, J. B. kwotę 5.000 zł oraz powodowi S. B. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powodowie nie zgodzili się z przyznanymi im kwotami i wnieśli odwołania do pozwanej, która po ponownej weryfikacji stanu faktycznego podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. W ocenie powodów kwoty te są rażąco nieadekwatne do krzywdy, jakiej doznali po stracie syna i brata. Jako podstawę prawną wywiedzonego roszczenia powodowie wskazali przepis art. 446§4 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, że powodowie otrzymali już od pozwanej świadczenia z tytułu śmierci A. B. (2) i dotychczas wypłacone kwoty (po 10.000 zł w stosunku do powodów A. B. (1) i S. B.) pozostają w pewnych standardach orzeczniczych i wyczerpują ich roszczenia z tego tytułu. Zdaniem pozwanej, pomimo iż powodów A. B. (1) i S. B. dotknęło traumatyczne przeżycie, wywiedzione przez nich roszczenie jest rażąco wygórowane. Ciepłe relacje, jakie łączyły powódkę J. B. ze zmarłym bratem również zdaniem pozwanego nie stanowią podstawy do żądania tak wysokiej kwoty zadośćuczynienia, gdyż takie relacje co do zasady łączą rodzeństwo. Według pozwanej wypłacona kwota 5.000 zł na rzecz powódki J. B. jest utrzymana w pewnych standardach orzeczniczych i wyczerpuje jej roszczenia z tego tytułu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2014r. w B. W. gmina Ł., miał miejsce wypadek komunikacyjny. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) P. S. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez niedostosowanie prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych i hamując na łuku drogi, na mokrej nawierzchni utracił panowanie nad samochodem. Wskutek tego przejechał na sąsiedni pas ruchu i zderzył się z prawidłowo jadącym samochodem osobowym marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...) kierowanym przez F. P..

W wyniku zdarzenia pasażer samochodu F. (...) – A. B. (2) doznał ciężkich obrażeń struktur pnia mózgu – oderwania mostu od rdzenia przedłużonego, które spowodowały zniszczenia ważnych dla życia ośrodków w centralnym układzie nerwowym i w konsekwencji doprowadziły do jego zgonu.

Dowód: zawarta w aktach szkody numer (...) kserokopia postanowienia Prokuratury Rejonowej w Wejherowie w sprawie 2 Ds. 1519/14 z dnia 19 września 2014r. w przedmiocie przedstawienia zarzutów P. S., k. 165-166; zawarta w aktach szkody numer (...) kserokopia aktu oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Wejherowie w sprawie 2 Ds. 1519/14 przeciwko P. S., k. 166v-167 i 167v; zeznania informacyjne powódki A. B. (1) na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-330 (czas od 00:03:56 do 00:36:37).

Sprawca wypadku P. S. posiadał zawartą z pozwaną (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, stwierdzoną numerem polisy: (...).

okoliczność bezsporna

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 marca 2015r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 831/14 Sąd Rejonowy w Wejherowie uznał sprawcę wypadku P. S. za winnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodowania wypadku w ruchu lądowym.

okoliczność bezsporna

W chwili wypadku A. B. (2) był w drugiej klasie Technikum Elektrycznego w L., miał 18 lat. Mieszkał z rodzicami powódką A. B. (1) i powodem S. B. w miejscowości M.. Był dobrze wychowanym i ułożonym dzieckiem, nie sprawiał rodzicom kłopotów wychowawczych. Miał bardzo dobry kontakt z rodzicami oraz siostrą, z którą był bardzo zżyty. A. B. (2) był także bardzo koleżeński i pomocny dla rówieśników, wszyscy go lubili. Pomagał rodzicom w pracach domowych, w ogrodzie i przy prowadzeniu fermy drobiu. Wiązał swoją przyszłość z gospodarstwem prowadzonym przez rodziców, chciał zostać z powodami. Interesował się elektroniką, kochał zwierzęta, należał do Stowarzyszenia (...). Lubił także sport, grał w piłkę i chodził na siłownię, jego pasją była też muzyka.

Dowód: zeznania informacyjne powódki A. B. (1) na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-330 (czas od 00:03:56 do 00:36:37); odpis skrócony aktu zgonu A. B. (2), k. 14; zeznania informacyjne powoda S. B. na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 330 (czas od 00:36:37 do 00:46:32); zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:10); zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 377-378 (czas od 00:31:10 do 00:42:15); zeznania świadka Z. F. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 378 (czas od 00:42:15 do 00:52:17); zeznania świadka K. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 378-379 (czas od 00:52:17 do 00:57:00); zeznania świadka Ł. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 379-380 (czas od 00:57:00 do 01:05:57); zeznania świadka K. W. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 380-381 (czas od 01:05:57 do 01:17:05); zeznania świadka J. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 381-382 (czas od 01:18:03 do 01:29:40); list powódki J. B., k. 48-49v.

Powódka A. B. (1) wyszła za mąż za S. B., gdy miała 18 lat. Małżeństwo jest zgrane i udane. Przez pięć lat po ślubie powodowie mieszkali u matki powoda S. B., później przeprowadzili się do własnego domu, nieopodal, w miejscowości M.. Mieli dwójkę dzieci, starszą córkę – powódkę J. B. oraz zmarłego A. B. (2).

Powódka A. B. (1) prowadziła gospodarstwo domowe i zajmowała się wychowywaniem dzieci. Oprócz tego prowadziła fermę drobiu, przy pracach z nią związanych pomagał powódce syn A. B. (2). Powodowie wraz z dziećmi przed śmiercią syna tworzyli przykłądną, kochającą się i szczęśliwą rodzinę. Wspólnie wyjeżdżali na niedzielne wycieczki oraz wakacje, każde święta spędzali razem. Rodzice troszczyli się o swoje dzieci, poświęcali im dużo czasu, dbali o ich edukację. Rodzice mieli z dziećmi bardzo dobre relacje, byli ze sobą blisko, łącząca ich więź emocjonalna była głęboka. Szczególnie dużo czasu A. B. (2) spędzał ze swoją siostrą. Ze względu na niewielką różnicę wieku ich relacja była bardzo bliska. Większość wolnego czasu spędzali razem. Mieli także grono wspólnych znajomych, z którymi spędzali razem wolny czas. Uczęszczali nawet do tej samej szkoły.

Dowód: fotografie rodzinne, k. 224-237v; zeznania informacyjne powódki A. B. (1) na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-330 (czas od 00:03:56 do 00:36:37); zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:10); zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 377-378 (czas od 00:31:10 do 00:42:15); zeznania świadka Ł. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 379-380 (czas od 00:57:00 do 01:05:57); opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki A. B. (1), k. 395-399; list powódki A. B. (1), k. 44-47; list powódki J. B., k. 48-49v; list powoda S. B., k. 51-52.

Wiadomość o wypadku A. B. (2) została przekazana powódce A. B. (1) i powodowi S. B. przez ich sąsiada. Powodowie po otrzymaniu tej wiadomości pojechali na Policję do L., gdzie dowiedzieli się, że ich syn A. B. (2) zginął na miejscu

wypadku. Następnego dnia powodowie pojechali do laboratorium w celu identyfikacji zwłok syna. Na pogrzeb syna powodów zawieźli sąsiedzi, gdyż nie byli oni w stanie normalnie funkcjonować.

Dowód: zeznania informacyjne powódki A. B. (1) na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-330 (czas od 00:03:56 do 00:36:37); opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki A. B. (1), k. 395-399; zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:10).

Powodowie bardzo przeżyli śmierć syna A., która była dla nich traumatycznym zdarzeniem. Wywołała u każdego z nich szok i liczne negatywne emocje w postaci bólu i cierpienia. Powodowie mają świadomość niepowetowanej straty osoby najbliższej i w dalszym ciągu zmagają się ze wspomnieniami. Atmosfera w domu stała się napięta i smutna. Powodowie stracili radość i sens życia. Stali się apatyczni i zamknięci w sobie, ograniczyli kontakty towarzyskie.

Powódka A. B. (1) po śmierci syna nie mogła spać, miała trudności z jedzeniem. Ciągle rozmyślała o zmarłym. Miała również koszmary senne oraz poczucie pustki i bezsilności. Powódka nadal codziennie odwiedzała cmentarz. Nie potrafiła sobie pomóc, więc zgłosiła się do psychiatry. Jednakże przerwała leczenie, gdyż nie miała pieniędzy na jego kontynuowanie, jednak w przyszłości planuje na nowo podjąć terapię. Powódka nie może skutecznie funkcjonować bez przyjmowania leków przeciwdepresyjnych i nasennych. Przez długi czas po śmierci syna rodzice nie uporządkowali jego pokoju, wszystko pozostało, tak jak zostawił to zmarły A. B. (2). Po jakimś czasie powódka otrzymała ofertę podjęcia pracy w celu zastępstwa, którą przyjęła, gdyż stanowiła ona dla niej odskocznnię od negatywnych emocji, których doświadczyła, a poza tym mobilizowała ją do działania. W (...) w L. pracowała do grudnia 2014r. Nie była w stanie prowadzić dalej fermy drobiu, więc razem z mężem zburzyli kurnik, w którym hodowali kury.

Powódka nie przeżyła procesu żałoby, nie przeżyła jej poszczególnych etapów. Nie skonfrontowała się także z uczuciem bólu i straty, odcięła się od swoich uczuć, wyparła je. Po śmierci A. B. (2) starała się wzorowo wykonywać wcześniejsze, jak i nowe obowiązki. To był jej system obronny, takie działania powódki nie były zachowaniem celowym. Powódka powróciła do aktywności, skupiała się na działaniach rodzinnych (opiekowała się mężem) oraz podjęła próby podjęcia nowej pracy. Starała się nie mieć czasu na refleksję, smutek, konfrontację ze stratą syna.

Dowód: zeznania informacyjne powódki A. B. (1) na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-330 (czas od 00:03:56 do 00:36:37); historia choroby powódki A. B. (1), k. 56-60; opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki A. B. (1), k. 395-399; zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 377-378 (czas od 00:31:10 do 00:42:15); zeznania świadka Ł. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 379-380 (czas od 00:57:00 do 01:05:57); list powódki A. B. (1), k. 44-47; ; zeznania świadka J. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 381-382 (czas od 01:18:03 do 01:29:40).

Powód S. B. również mocno przeżył śmierć syna. Miał problemy z zasypianiem oraz zamknął się w sobie. Od dwudziestu lat powód pracuje jako wulkanizator w warsztacie wulkanizacyjnym. Po śmierci syna przez około miesiąca nie mógł podjąć pracy. Przestał również prowadzić życie towarzyskie. Powód stał się wybuchowy, bardzo łatwo można go było wyprowadzić z równowagi. Zaczął brać tabletki na uspokojenie. Czuł się odpowiedzialny za funkcjonowanie rodziny po śmierci syna. Próbował radzić sobie z trudnym stanem psychicznym żony oraz córki J.. Dzień powoda zaczyna się albo kończy na odwiedzinach cmentarza. Powód podjął leczenie psychiatryczne, jednakże zrezygnował po drugiej wizycie.

Powód nie przeżył procesu żałoby, nie przeżył jej poszczególnych etapów. Nie skonfrontował się także z uczuciem bólu i straty, odciął się od swoich uczuć, wyparł je. Po śmierci A. B. (2) starał się wzorowo wykonywać wcześniejsze, jak i nowe obowiązki. To był jego system obronny, takie działania powoda nie była zachowaniem celowym. Powód powrócił do aktywności, skupiał się na działaniach zawodowych oraz rodzinnych (opiekował się żoną). Starał się nie mieć czasu na refleksję, smutek, konfrontację ze stratą syna.

Dowód: zeznania informacyjne powoda S. B. na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 330 (czas od 00:36:37 do 00:46:32); historia choroby powoda S. B., k. 53-55; opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca

powoda S. B., k. 404-407; list powoda S. B., k. 51-52; zeznania świadka Z. F. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 378 (czas od 00:42:15 do 00:52:17).

Powódka J. B. jest najstarszym dzieckiem powodów A. i S. B.. Po zdanej maturze wyjechała z chłopakiem i jego matką do Finlandii i tam pracowała. W czasie, kiedy zginął jej brat mieszkała i pracowała w Finlandii. Po śmierci brata wróciła do kraju i przebywała w Polsce do sierpnia 2014r. Powódka J. B. bardzo silnie przeżyła śmierć brata. Na prośbę rodziców ubierała zmarłego brata do trumny. Popadła w przygnębienie i zniechęcenie. Miała trudności z jedzeniem i źle spała. Korzystała także z pojedynczych porad psychiatrycznych i psychologicznych. Po powrocie do F. zaczęła żyć swoim życiem i odcięła się od tej traumatycznej sytuacji. We wrześniu 2015r. powróciła na stałe do kraju z uwagi na zły stan rodziców – powodów. Rozpoczęła studia w Wyższej Szkole (...) w G. i jednocześnie podjęła pracę w galerii handlowej. Wyprowadziła się od rodziców i zamieszkała z partnerem w wynajętym mieszkaniu w G..

Powódka utraciła brata, z którym łączyła ją głęboka więź emocjonalna, wspólne dzieciństwo. Który był dla niej nie tylko bratem, ale i przyjacielem. Nie przeżyła ona procesu żałoby, nie przeżyła poszczególnych jej etapów, nie skonfrontowała się z uczuciem bólu i straty. Powódka odcięła się od negatywnych uczuć związanych ze stratą brata, wyparła je starając się powrócić po śmierci A. B. (2) do wzorowego wykonywania swoich obowiązków. To był system obronny powódki, a nie działanie celowe. Powróciła do pracy i nauki, zmieniając miejsce zamieszkania. Czas wolny nadal spędza ze swoją rodziną. Śmierć brata zmusiła powódkę J. B. do przewartościowania poczucia bezpieczeństwa oraz powodującego zmianę jej roli w rodzinie, na co nie była gotowa.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki J. B., k. 400-403; zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:10); zeznania świadka Ł. G. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 379-380 (czas od 00:57:00 do 01:05:57); list powódki J. B., k. 48-49v.

Śmierć syna A. B. (2) w wypadku z dnia 22 czerwca 2014r. wpłynęła negatywnie na stan psychiczny (poprzez jego pogorszenie) powódki A. B. (1). Powódka nie przeżyła reakcji żałoby, nie skonfrontowała się z faktem śmierci syna, wyparła emocje związane z jego odejściem, odcięła się od nich koncentrując się na podjęciu nowej pracy i opiece nad mężem. Doprowadziło to u powódki do utrwalonych zmian nerwicowych, które z czasem spowodowały również zmiany osobowościowe A. B. (1). Wypadek syna A. B. (2) spowodował dramatyczny zwrot w życiu powódki. Pomimo względnie sprawnego wywiązywania się z podjętych obowiązków zawodowych, od daty śmierci jej dziecka powódka nieustannie znajdowała się w bardzo złym stanie psychicznym. Biegła sądowa z zakresu psychiatrii I. Ś. w sporządzonej na zlecenie Sądu opinii dotyczącej powódki A. B. (1) ustaliła trwałe uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki na poziomie 5%.

Powódka A. B. (1) podlegała, podlega i nadal będzie podlegać ograniczeniom emocjonalnym wynikającym ze śmierci syna A. B. (2). Według biegłej sądowej wskazane by było w przypadku powódki A. B. (1) podjęcie właściwej psychoterapii połączonej z farmakoterapią.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki A. B. (1), k. 395-399.

Wypadek z dnia 22 czerwca 2014r. i poniesiona w jego wyniku śmierć syna A. B. (2) wpłynęły negatywnie na stan psychiczny powoda S. B.. Śmierć syna spowodowała pogorszenie się jego stanu psychicznego. Powód nie przeżył reakcji żałoby, nie skonfrontował się z faktem śmierci syna. Wyparł emocje związane z odejściem dziecka, z którym wiązał nadzieje i z którym mieli wspólne plany. Odciął się od nich, koncentrując się na pracy. Wszystko to doprowadziło do wystąpienia u S. B. utrwalonych zmian nerwicowych, z czasem powodujących zmiany osobowościowe. Biegła sądowa z zakresu psychiatrii I. Ś. w sporządzonej na zlecenie Sądu opinii dotyczącej powoda S. B. ustaliła trwałe uszczerbek na zdrowiu psychicznym powoda na poziomie 5%.

Powód S. B. podlegał, podlega i nadal będzie podlegać ograniczeniom emocjonalnym wynikającym ze śmierci syna A. B. (2) oraz według biegłej sądowej wskazane by było w przypadku powoda podjęcie właściwej psychoterapii połączonej z farmakoterapią.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powoda S. B., k. 404-407.

Wypadek komunikacyjny z dnia 22 czerwca 2014r. i jego skutki (śmierć brata) również negatywnie wpłynęły na stan psychiczny powódki J. B.. Powódka nie przeżyła reakcji żaloby, nie skonfrontowała się z faktem śmierci brata, wyparła emocje związane z jego odejściem, odcięła się od nich koncentrując się na działaniu. Doprowadziło to u powódki do utrwalonych zmian nerwicowych, które z czasem spowodowały również zmiany osobowościowe J. B.. Biegła sądowa z zakresu psychiatrii I. Ś. w sporządzonej na zlecenie Sądu opinii dotyczącej powódki J. B. ustaliła trwałe uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki na poziomie 2%.

Powódka A. B. (1) podlegała, podlega i nadal będzie podlegać ograniczeniom emocjonalnym wynikającym ze śmierci brata A. B. (2). Według biegłej sądowej wskazane by było w przypadku powódki J. B. podjęcie konsultacji psychologicznych i psychiatrycznych.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. dotycząca powódki J. B., k. 400-403.

Pismem z dnia 25 września 2014r. powódka A. B. (1) zgłosiła pozwanemu szkodę wynikającą z wypadku z dnia 22 czerwca 2014r. i wniosła o spełnienie roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 140.000 zł oraz odszkodowania w wysokości 1.054,83 zł.

Decyzją z dnia 31 października 2014r. pozwana przyznała powódce A. B. (1) 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia informując jednocześnie, iż ostateczna decyzja w sprawie zostanie podjęta po zapoznaniu się pozwaną z dokumentami sprawy karnej. Decyzją z dnia 17 grudnia 2014r. pozwana przyznała na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć syna, wskazując, iż po uwzględnieniu zaliczki w wysokości 2.000 zł do wypłaty pozostaje 8.000 zł.

Następnie powódka pismem z dnia 9 stycznia 2015r. odwołała się od przyznanej wysokości zadośćuczynienia, wnosząc jednocześnie o wypłatę na jej rzecz kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, ponad kwotę 10.000 zł dotychczas wypłaconej. Po negatywnym rozpatrzeniu odwołania przez pozwaną, powódka pismem z dnia 9 lutego 2015r. wystosowała ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 140.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pozwana (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w piśmie z dnia 16 lutego 2015r. poinformowała powódkę, że nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska. Wobec tego powódka A. B. (1) pismem z dnia 4 maja 2015r. wezwała pozwaną do wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 190.000 zł za doznaną krzywdę.

Pozwana ostatecznie pismem z dnia 21 maja 2015r. uznała ponownie, iż po analizie akt sprawy nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

Dowód: zawarte w aktach szkody numer 839350/8: - zgłoszenie szkody z dnia 25 września 2014r., k. 271-272; - decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 31 października 2014r., k. 313; - decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 17 grudnia 2014r., k. 267; - odwołanie powódki A. B. (1) z dnia 9 stycznia 2015., k. 315-316; - ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 9 lutego 2015r., k. 304; - wezwanie do wypłaty zadośćuczynienia z dnia 4 maja 2015r., k. 318-319; - pismo pozwaną z dnia 30 stycznia 2015r., k. 268; - pismo pozwaną z dnia 16 lutego 2015r., k. 269; - pismo pozwaną z dnia 21 maja 2015r., k. 270.

Pismem z dnia 25 września 2014r. powód S. B. zgłosił pozwanemu szkodę wynikającą z wypadku z dnia 22 czerwca 2014r. i wniosł o spełnienie roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 140.000 zł oraz odszkodowania w wysokości 7.122,13 zł.

Decyzją z dnia 31 października 2014r. pozwana przyznała powodowi S. B. 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia informując jednocześnie, iż ostateczna decyzja w sprawie zostanie podjęta po zapoznaniu się pozwaną z dokumentami sprawy karnej. Decyzją z dnia 17 grudnia 2014r. pozwana przyznała na rzecz powoda S. B. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć syna, wskazując, iż po uwzględnieniu zaliczki w wysokości 2.000 zł do wypłaty pozostaje 8.000 zł.

Następnie powód pismem z dnia 12 stycznia 2015r. odwołał się od przyznanej wysokości zadośćuczynienia, wnosząc jednocześnie o wypłatę na jego rzecz kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, ponad kwotę 10.000 zł dotychczas wypłaconej. Po negatywnym rozpatrzeniu odwołania przez pozwaną, powód pismem z dnia 9 lutego 2015r. wystosował ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 140.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pozwana (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w piśmie z dnia 16 lutego 2015r. poinformowała powoda, że nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska. Wobec tego powód S. B. pismem z dnia 4 maja 2015r. wezwał pozwaną do wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 190.000 zł za doznaną krzywdę.

Pozwana ostatecznie pismem z dnia 26 maja 2015r. uznała ponownie, iż po analizie akt sprawy nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

Dowód: zawarte w aktach szkody numer 839350/9: - zgłoszenie szkody z dnia 25 września 2014r., k. 203-204; - decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 31 października 2014r., k. 197; - decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 17 grudnia 2014r., k. 199-199v; - odwołanie powódki A. B. (1) z dnia 12 stycznia 2015., k. 179-180; - ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 9 lutego 2015r., k. 240; - wezwanie do wypłaty zadośćuczynienia z dnia 4 maja 2015r., k. 182-183; - pismo pozwanej z dnia 30 stycznia 2015r., k. 200; - pismo pozwanej z dnia 16 lutego 2015r., k. 201; - pismo pozwanej z dnia 26 maja 2015r., k. 202.

W postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym pod numerem (...), dotyczącym roszczeń powódki J. B., pozwany decyzją z dnia 17 grudnia 2014r. przyznał J. B. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci brata A. B. (2), informując, iż po uwzględnieniu wypłaconej zaliczki w wysokości 1.000 zł do wypłaty pozostaje kwota 4.000 zł. Jednocześnie pozwany przyznał powódce J. B. kwotę 819,71 zł tytułem odszkodowania.

Pozwana ostatecznie pismem z dnia 21 maja 2015r. uznała ponownie, iż po analizie akt sprawy nie znajduje podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

Dowód: zawarta w aktach szkody numer(...)decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 17 grudnia 2014r., k. 18 oraz płyta CD w dodatkowych aktach szkody złożonych na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r.

Upływ czasu nie pomógł powodom A. B. (1) i S. B. w odczuwaniu krzywdy, jaka ich dotknęła. Powodowie do chwili obecnej nie pogodzili się ze śmiercią syna, aczkolwiek nauczyli się funkcjonować w życiu. Nadal im brakuje syna, ciągle go wspominają, każda rzecz im go przypomina. Powodowie A. B. (1) i S. B. podjęli decyzję o usunięciu rzeczy i łóżka syna A. B. (2) z pokoju, który dotychczas zajmował, aczkolwiek samego pokoju nie zagospodarowali. Ponadto powodowie nadal unikają spotkań rodzinnych czy innych uroczystości. Nie obchodzą świąt, weekendy spędzają poza domem. Powódka A. B. (1) nie podjęła pracy. Stara się zamaskować przed ludźmi skutki tragedii, która ją dotknęła. Powodowie unikają rozmów na temat zmarłego syna. Powódka J. B. nadal bardzo tęskni za bratem. Wciąż nie może zrozumieć dlaczego zginął. Po śmierci brata żyje chwilą, gdyż boi się planować. Cała trójka powodów ma w sobie oparcie. Powódka J. B. odwiedza powodów - rodziców w każdej wolnej chwili oraz utrzymują kontakt telefoniczny.

Dowód: zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:10); zeznania powódki A. B. (1) w charakterze strony postępowania na rozprawie w dniu 27 września 2016r., k. 431-432 (czas od 00:04:22 do 00:09:39); zeznania powoda S. B. w charakterze strony postępowania na rozprawie w dniu 27 września 2016r., k. 432 (czas od 00:09:39 do 00:12:56); zeznania powódki J. B. w charakterze strony postępowania na rozprawie w dniu 27 września 2016r., k. 432-433 (czas od 00:12:56 do 00:15:39); zeznania świadka K. W. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r. k. 380-381 (czas od 01:05:57 do 01:17:05).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości. Sąd uznał odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego, co do zasady, przyjmując jednak za zasadne obniżenie kwot zadośćuczynienia dochodzonych przez powodów.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy, dowody z dokumentów z akt szkody pozwanego numer: (...), (...), (...), dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii I. Ś., dowody z zeznań świadków zawnioskowanych przez stronę powodową oraz dowód z przesłuchania stron, ograniczonego do przesłuchania powodów A. B. (1), S. B. i J. B..

Zgromadzone w toku procesu dokumenty urzędowe i prywatne nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym jako niebudzące wątpliwości Sądu odnośnie ich pochodzenia, treści i autentyczności zostały uznane za wiarygodne w całości. Dotyczyły one przede wszystkim okoliczności wypadku z dnia 22 czerwca 2014r. i przyczyn śmierci A. B. (2), łączących go z powodami relacji, przebiegu postępowania likwidacyjnego oraz uzyskania przez powodów na drodze pozasądowej określonych kwot tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę, odnośnie okoliczności, które zostały w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym w takim zakresie, że osoby na nich podpisane złożyły oświadczenia zawarte w ich treści (art. 245 k.p.c.).

Sąd nie znalazł również podstaw, by zakwestionować dowody z dokumentów znajdujących się w aktach szkody numer (...), (...), (...) pozwanego. Treść w nich zawarta korespondowała z pozostałymi okolicznościami faktycznymi sprawy, jak i odzwierciedlała przebieg i wyniki postępowań likwidacyjnych.

Sąd uwzględnił przy wyrokowaniu dowody z niekwestionowanej dokumentacji fotograficznej, która obrazowała relacje panujące w rodzinie powodów przed wypadkiem z dnia 22 czerwca 2014r. (k. 25-43), zgodnie z przepisem art. 308 §1 k.p.c.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków zeznających na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016r.: S. S. – rodzina powódki A. B. (1), k. 375-377 (czas od 00:11:52 do 00:31:00), A. G. – kuzynki powoda S. B., k. 377-378 (czas od 00:31:00 do 00:42:15), Z. F. – matki powoda S. B., k. 378 (czas od 00:42:15 do 00:52:17), K. G. – kolegi zmarłego A. B. (2), k. 378-379 (czas od 00:52:17 do 00:57:00), Ł. G. - kolegi zmarłego A. B. (2), k. 379-380 (czas od 00:57:00 do 01:05:57), K. W. – partnera powódki J. B., k. 380 (czas od 01:05:57 do 01:17:05) i J. S. – znajomej powoda S. B., k. 381 (czas od 01:18:03 do 01:29:40). Świadkowie z uwagi na relacje łączące ich z powodami (rodzina, znajomi) posiadali wiedzę odnośnie stosunków panujących w rodzinie powodów i więzi łączącej ich ze zmarłym A. B. (2). Posiadali oni także wiedzę o zachowaniu powodów po przedmiotowym zdarzeniu. Zeznania świadków były spójne i logiczne, jak i korelowały z konkluzjami opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii. Z tych przyczyn Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd za wiarygodne uznał także zeznania powodów (którzy wpieryw byli słuchani informacyjnie na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016r., k. 327-332, a następnie na rozprawie w dniu 27 września 2016r., k. 431-433 zeznawali w charakterze stron postępowania potwierdzając jednocześnie zeznania, które złożyli podczas przesłuchania informacyjnego). Zeznania powodów istotnym źródłem informacji odnośnie ich relacji ze zmarłym, łączącej ich więzi rodzinnej oraz zaistnienia i rozmiaru doznanej krzywdy. Powodowie wyczerpująco przedstawili okoliczności związane z przeżywaniem przez nich żałoby, opisali swój stan emocjonalny, jak i wpływ śmierci A. B. (2) na ich życie. Zeznania powodów w dużej mierze znalazły potwierdzenie w opinii biegłej z zakresu psychiatrii. Korelowały one także z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie, dokumentacją fotograficzną, jak i z dokumentami pochodzącymi z akt szkodowych. Analiza treści zeznań powodów wskazuje, iż pozostają one zgodne także z zeznaniami pozostałych ww. świadków. Zeznania te były szczegółowe, spójne i rzeczowe. Dlatego też mając powyższe na uwadze Sąd uznał je za wiarygodne.

Z uwagi na zaistnienie w toku procesu potrzeby uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry co do wszystkich powodów, na okoliczność stanu zdrowia psychicznego po śmierci A. B. (2) w wypadku w dniu 22 czerwca 2014r., stanów lękowych jakie stale towarzyszą powodom po tym zdarzeniu oraz stopnia pogorszenia się ich sytuacji życiowej po śmierci syna i brata (k. 382).

Opinie biegłych psychiatry I. Ś. zostały uznane przez Sąd za kompletne, spójne i logiczne. Sporządzono je w sposób rzetelny i fachowy. Wnioski w nich zawarte zostały szeroko umotywowane i wyprowadzone z poczynionych ustaleń

w sposób poprawny logicznie. Biegłe szczegółowo dokonały analizy stanu psychicznego badanych oraz jego związku z wypadkiem z dnia 22 czerwca 2014r. opierając się na dokumentach zebranych w sprawie, wywiadzie uzyskany od powodów oraz przeprowadzonych badaniach. Biegłe wyczerpująco ustosunkowały się do postawionej tezy dowodowej. Opinie nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron. Mając na uwadze ich kompleksowy i wyczerpujący charakter, jednoznaczność konkluzji oraz logiczny i uzasadniony sposób przeprowadzenia wnioskowania Sąd uznał te opinie za w całości miarodajne dla wyrokowania.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Poza sporem w niniejszej sprawie była odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego, co do zasady oraz krzywda, jakiej powodowie doznali wskutek śmierci syna i brata A. B. (2). Spór ogniskował się wokół wysokości dochodzonego przez powodów zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. stanowiącym podstawę odpowiedzialności pozwanego wobec powodów, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z art. 446 §4 k.c. Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Niniejszy przepis stanowi podstawę do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przez bliskich członków rodziny zmarłego, jednakże tylko tych, którzy wykażą, że pomiędzy zmarłym, a nimi istniała szczególnego rodzaju bliska więź emocjonalna. Takimi członkami rodziny dla zmarłego A. B. (2) była powódka A. B. (1) (matka), S. B. (ojciec) i J. B. (siostra). W toku niniejszego procesu bez wątplenia zostało wykazane, że pomiędzy nimi, a zmarłym istniała silna więź emocjonalna.

Na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego Sąd uznał za uzasadnione roszczenie powodów nie mając wątpliwości, iż doznali oni bardzo bolesnej straty, dlatego też przyznanie im zadośćuczynienia jest jak najbardziej uzasadnione. Istotą zadośćuczynienia jest jego związek z doznawaną przez poszkodowanego krzywdą przejawiającą się zarówno w cierpieniach fizycznych, to znaczy bólu jak również w cierpieniach psychicznych, które objawiają się poprzez ujemne uczucia, poczucie strachu, bezsilności, czy osamotnienia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień i pieniężne zrekomensowanie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w przedmiotowej sprawie wykazało, że wszyscy powodowie doznali krzywdy na skutek śmierci A. B. (2). Dlatego też zadanie Sądu polegało na zindywidualizowaniu zakresu krzywdy doznanej przez każdego z powodów. Wspólnym w tym kontekście jest fakt, że wskutek zdarzenia z dnia 22 czerwca 2014r. powodowie stracili osobę najbliższą (syna/brata) i boleśnie, choć różnie, przeżywali okres żałoby. U powodów wystąpiła reakcja depresyjna (o różnym nasileniu) oraz poczucie straty i pustki. Każdy z powodów doznał zachwiania poczucia bezpieczeństwa i sensu życia. Zdarzenie to wpłynęło na ich postawę życiową, zaś jego skutki nadal ich obciążają.

Określając wysokość kwoty zadośćuczynienia Sąd kierował się przede wszystkim tym, że kwota ta powinna obejmować rekompensatę krzywdy moralnej, to jest krzywdy pozostającej w sferze subiektywnych, wewnętrznych przeżyć danej osoby. Do okoliczności mających wpływ na rozmiar szkody orzecznictwo zalicza: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego z zmarłym, wreszcie wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia. Relewantne są również takie okoliczności jak: rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą i stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości, a także zdolność jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (wyrok SN z dnia 7 marca 2014r., IV CSK 374/13, LEX nr 1438653).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że powódka A. B. (1) doznała krzywdy niezwykle bolesnej, której źródłem była strata jednego z dwojga dzieci – młodszego syna A. , który miał zaledwie 18

lat. Powódka była z synem związana niezwykle silną więzią matki z synem, ich wspólnym zamiarem na przyszłość było wspólne zamieszkiwanie i wzajemna opieka i troska. Bez wątplenia więź łącząca powódkę ze zmarłym była bardzo silna, o czym świadczy między innymi to, że powódka w dalszym ciągu nie może zaakceptować poniesionej straty. Rodzice dopiero w toku niniejszego procesu częściowo uprzątnęli pokój syna, który od wypadku pozostawał w stanie niezmienionym. Wskutek ogromu negatywnych przeżyć związanych ze śmiercią dziecka powódka nie mogła funkcjonować bez leków, miewała koszmary senne, często jest zdekoncentrowana i roztargniona. Korzystała z pomocy psychiatrycznej, którą musiała zakończyć nie dlatego, że terapia pomogła jej i powódka już jej nie potrzebowała, ale z powodów finansowych. A. B. (1) cierpi z powodu nieracjonalnego poczucia winy. Utraciła radość życia, zaś szczególnie obciążającymi psychicznie są dla niej wszelkie uroczystości rodzinne, rocznice i święta, gdzie brakuje jej obecności syna.

Okoliczności te wskazują na rozmiar krzywdy. Nie budzi wątpliwości, że śmierć syna/dziecka i to dodatkowo w tak młodym wieku stanowi niezwykle bolesne przeżycie i wydarzenie, które dla normalnie funkcjonującego człowieka stanowi największą życiową tragedię, prowadząc w konsekwencji do naruszenia prawa do prawidłowo funkcjonującej rodziny, co następuje poprzez zerwanie więzi rodzinnych. Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oczywistym jest w ocenie Sądu, że powódka doznała ogromnej krzywdy. W wyniku śmierci syna jej codzienność z oczywistych przyczyn została zaburzona. Bez wątplenia utraciła bardzo bliską jej osobę, która przez wiele lat stale obecna była w jej życiu, z którą łączyła ją silna relacja. Krzywda wywołana śmiercią dziecka jest, oceniając według kryteriów obiektywnych jedną z najmocniej dotkliwych i najmocniej odczuwalnych, z uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych oraz rolę pełnioną w rodzinie. W rozpoznawanej sprawie krzywda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć nastąpiła wskutek wypadku komunikacyjnego, który wydarzył się nagle i dotknął osobę młodą, wchodzącą w dorosłe życie, w pełni sił, zaangażowaną rodzinnie, mającą plany na przyszłość, które związane były nie tylko z założeniem własnej rodziny, ale i ze wspólnym życiem z rodzicami i w późniejszym czasie opieką nad nimi.

Dokonując oceny stopnia pokrzywdzenia powódki Sąd wziął pod uwagę, że mimo doznanej straty i jej bolesnych następstw, powódka musiała znaleźć w sobie dość siły, aby udźwignąć trudy codzienności i wrócić do swojego życiowego rytmu. Jak wynika z opinii biegłej sądowej powódka wskutek śmierci syna doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, kształtującego się na poziomie 5%. Stan powódki stanowi bezpośrednią konsekwencję tragicznego wypadku jej syna. Wypadek syna A. B. (2) spowodował dramatyczny zwrot w życiu powódki. Pomimo względnie sprawnego wywiązywania się z obowiązków od daty śmierci jej dziecka powódka nieustannie znajdowała się w bardzo złym stanie psychicznym.

W ocenie Sądu również powód S. B. doznał istotnej krzywdy w związku ze śmiercią syna A. B. (2). Podobnie jak powódka A. B. (1) także powód ciężko przeżył śmierć dziecka, schudł, miał problemy ze snem, nosił ubrania zmarłego dziecka. Rodzice dopiero w toku niniejszego procesu częściowo uprzątnęli pokój syna, który od wypadku pozostawał w stanie niezmienionym. Zamknął się w sobie, zmienił nastawienie do życia. Stał się bardziej drażliwy, byle błahostka wyprowadzała go z równowagi, więc musiał sięgać po leki uspokajające. Powód utracił także możliwość uzyskania od syna A. wsparcia w przyszłości. Ponadto sąd wziął pod uwagę, iż aktualnie powód doświadcza uczuć smutku i rozczarowania w związku z tym, że jego plany życiowe tak mocno związane z najmłodszym synem nie zostaną zrealizowane, że przeżywa on nie tylko żałobę w związku ze śmiercią syna, ale także żałobę z powodu utraty własnych planów i nadziei na przyszłość. Dokonując oceny stopnia pokrzywdzenia powoda S. B. Sąd wziął pod uwagę również fakt, że pomimo przeżywanych emocji i bólu powód wywiązuje się z roli społecznej, stanowiąc oparcie dla pozostałych członków rodziny, a przede wszystkim dla swojej żony. Nadal sporadycznie bierze leki nasenne i nadal przeżywa poniesioną stratę. Reakcja żałoby u powoda wywołała stan kryzysowy, w którym dominowały objawy i reakcje przypominające stan depresyjny, co związane było z koniecznością adaptacji psychicznej do traumatycznego zdarzenia. U powoda wystąpiły typowe objawy reakcji żałoby jak poczucie oszołomienia, straty, rozpacz, przygnębienia, trudności ze snem, niepokój, tęsknota i emocjonalne zamknięcie się w sobie. Pomimo braku regularnego leczenia psychologicznego u powoda nastąpiła poprawa w funkcjonowaniu oraz redukcja objawów żałoby. Nie wystąpiły także u powoda zaburzenia w funkcjonowaniu społecznym i zaburzenia psychiczne, bądź zaburzenia funkcjonowania.

Sąd miał na uwadze, iż dla rodziców strata syna to bezspornie wielka tragedia, aczkolwiek żądania powodów były stanowczo wygórowane. Powodom syna nic nie wróci, nic go nie zastąpi, żadne pieniądze nie są w stanie zadośćuczynić ich bólowi (tak sami zeznawali). Nie mniej jednak trzeba mieć na względzie, że zadośćuczynienie nie może być źródłem wzbogacenia się rodziny, którą spotkała tragedia. Strona powodowa żądała łącznie 425.000 zł. To w ocenie Sądu jest kwota nieosiągalna dla rodzin żyjących na przeciętnym poziomie i tak wysoka, że powodowie nigdy by takich pieniędzy nie zaoszczędzili, nawet gdyby ich syn żył i im pomagał finansowo. Natomiast również należy wskazać, iż śmierci nie można deprecjonować i w związku z tym przyznać trzeba, iż kwoty, które wypłaciła powodom w postępowaniu likwidacyjnym pozwana są znacząco zaniżone. Ustalając wysokość należnego powodom zadośćuczynienia Sąd uznał, że za odpowiednią winna być uznana kwota 100.000 zł. Zdaniem Sądu kwota taka uwzględnia stosunki majątkowe panujące aktualnie w społeczeństwie, okoliczności sprawy i więzi łączące powodów - rodziców ze zmarłym synem oraz rolę, jaką poszkodowany pełnił w rodzinie, a także stopień adaptacji rodziców do nowej rzeczywistości po śmierci syna. Należność powódki A. B. (1) i powoda S. B. została zredukowana o kwoty uzyskane przez nich w toku postępowania likwidacyjnego (10.000 zł). Mając powyższe na względzie Sąd ostatecznie przyznał powódce A. B. (1) i powodowi S. B. tytułem zadośćuczynienia kwoty po 90.000 zł, o czym orzekł jak w punkcie I i II wyroku na podstawie, art. 822 §1 k.c. w zw. art.446§4 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

Powódka J. B. również doznała krzywdy w związku ze śmiercią brata. Powódkę A. B. (1) i jej brata dzieliła niewielka różnica wieku, co wpływało na ich więź, wspólne zainteresowania i sposób spędzania wolnego czasu. Rodzeństwo było bardzo żyte, mieli wspólne grono znajomych, podobne pasje i zainteresowania sportowe. Darzyli się zaufaniem i pomagali sobie nawzajem. Wraz z rodzicami stanowili żytą i pozostającą w bliskich relacjach rodzinę. Występujące jeszcze u powódki objawy psychologiczne pod postacią rozdrażnienia, obniżonego nastroju, trudności z powracaniem do traumatycznych wspomnień, czy też konieczność zmierzenia się z reorganizacją własnego życia i własnych planów by w przyszłości zadbać o rodziców, mogą rzutować na jej przyszłe życie. Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę fakt, iż siostra w chwili śmierci brata była dorosła, miała swoje życie, swoją pracę, obowiązki i inne centrum życiowe. Nie mieszkała razem z tragicznie zmarłym bratem, gdyż wyprowadziła się do F., więc w ocenie Sądu ta relacja bliskości, która biorąc pod uwagę wynik przeprowadzonego postępowania, istniała w dzieciństwie, została jednak rozluźniona. Powódka J. B. jest młodą osobą, która czeka aż jej życie się wypełni. Można przypuszczać, że w niedalekiej przyszłości sama założy własną rodzinę. Na pewno przeżywa stratę brata i doznała krzywdy, aczkolwiek cierpienie siostry jest inne niż rodziców. Dlatego należało przeprowadzić gradację należnej jej kwoty tytułem zadośćuczynienia w ten sposób, że ustalić jako odpowiednią kwotę 80.000 zł i przyznać powódce J. B. dalszą kwotę 75.000 zł z tego tytułu. Sąd wziął pod uwagę wynik przeprowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacyjnego i przyznanie powódce 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia i uznał, że łączna kwota 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata dla dorosłego rodzeństwa jest kwotą adekwatną, wobec czego w punkcie III sentencji wyroku zasądził różnicę w wysokości 75.000 zł. O powyższym Sąd orzekł na podstawie art. 822 §1 k.c. w zw. art.446§4 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

Sąd w pozostałym zakresie oddalił powództwo w przedmiocie zadośćuczynienia dochodząc do wniosku, że kwoty dochodzone przez powodów były zawyżone. Oczywiście w żadnej mierze nie należy bagatelizować i podważać bolesności przeżyć powodów i krzywdy, jakiej doznali oraz bezpowrotnej utraty możliwości budowania relacji z synem i bratem, to jednak należy mieć na uwadze, że zadośćuczynienie jest jednorazowym świadczeniem, które ma złagodzić skutki doznanych cierpień. W związku z tym słuszne co do zasady żądanie zapłaty zadośćuczynienia nie może prowadzić do znaczącego się wzbogacenia członków rodziny zmarłego (łączna wysokość żądania pozwu opiewała na 425.000 zł). Zdaniem Sądu kwoty zasądzone w wyroku powinny stanowić odczuwalną wartość, która co prawda nie zrekompensuje poniesionej przez powodów bolesnej straty, jednakże może ułatwić im przyszłą egzystencję pozbawioną wsparcia osoby zmarłej. Wolą ustawodawcy nie było wprowadzenie instytucji zadośćuczynienia celem polepszania sytuacji materialnej osób, które doznały krzywdy (tę sytuację reguluje art. 446 § 3 k.c.), lecz przede wszystkim rekompensata krzywdy rozumianej w znaczeniu niematerialnym. Niniejszej instytucji nie można traktować jako zmierzającej do polepszenia sytuacji materialnej kosztem sprawcy, za którego odpowiedzialność ponosi pozwana.

O powyższym Sąd orzekł w punkcie IV sentencji wyroku, na podstawie art. 822 §1 k.c. w zw. art.446§4 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario.

Odnosząc się do kwestii rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczeń odsetkowych należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 7 lipca 2011 roku (II CSK 635/10), przysługujące wierzycielowi na podstawie art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego stanowią ryczałtowo ujętą, minimalną rekompensatę doznanego uszczerbku wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego świadczenia pieniężnego. Odsetki te niewątpliwie, zatem pełnią funkcję odszkodowawczą. Ponadto w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 roku (I PK 145/10) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania. W uzasadnieniu powołanego powyżej wyroku podkreślono obecną przewagę funkcji kompensacyjnej odsetek nad ich funkcją waloryzacyjną, jak i wskazano, że w tej sytuacji zasądzanie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku stanowiąc nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy, stąd o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Ponadto wyrok zasądzający zadośćuczynienie ma charakter deklaratoryjny. Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Z treści art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz.1152) wynika zaś, że zasadniczo likwidacja szkody winna nastąpić w terminie 30 dni od jej zgłoszenia. Jeżeli natomiast dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). W przedmiotowej sprawie Sąd przyznał odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, uznając, iż pozwane towarzystwo pozostaje w opóźnieniu od dnia, kiedy powodowie wystąpili o przyznanie im zadośćuczynienia. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, by zachodziły jakiegokolwiek przeszkody w terminowej realizacji świadczenia przez pozwanego, który uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady.

Mając powyższe na uwadze o roszczeniach odsetkowych orzeczono jak w punktach I - III wyroku na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., w zw. z art. 871 k.c i art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Jednocześnie Sąd mając na uwadze, iż przepis art. 481 k.c. został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015r. (Dz.U. 2015 poz. 1830) o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016r. - zasądził od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c. i 100 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielenia. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie występuje współuczestnictwo formalne po stronie powodowej, a więc każdy ze współuczestników dochodzi w sprawie własnego, odrębnego roszczenia, które wywodzi się z samodzielnego i odrębnego, a zarazem jednakowego stosunku prawnego. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2012r., II CZ 196/11, którego zapatrywanie Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, „każdemu ze współuczestników formalnych (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.), reprezentowanych przez tego samego profesjonalnego pełnomocnika procesowego, przysługuje zwrot kosztów postępowania w pełnej wysokości”.

Mając na uwadze wysokość dochodzonych pozwem kwot i wysokość zasądzonych świadczeń stwierdzić należy, że powódka A. B. (1) i powód S. B. w stosunku do tego, co żądali wygrali w 64%, zaś ulegli pozwanemu w 36%. Powódka poniosła koszty opłaty od pozwu w wysokości 1.000 zł i koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.

461) w wysokości 3.600 zł., wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powód S. B. poniósł koszty opłaty od pozwu w wysokości 1.000 zł i koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461) w wysokości 3.600 zł., wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powódka J. B. poniosła koszty opłaty od pozwu w wysokości 2.000 zł i koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461) w wysokości 3.600 zł., wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powódka J. B. wygrała w 52% niniejszy proces, natomiast uległa pozwanemu w 48%. Zaliczkę na wynagrodzenie dla biegłej sądowej z zakresu psychiatrii uiszczoną przez powodów w wysokości 600 zł Sąd zaliczył do kosztów poniesionych przez A. B. (1), gdyż jest jeden rachunek biegłego i nie ma możliwości rozbicia kwoty w nim wskazanej na trzy osoby. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w stosunku do każdego z powodów (po 3.600 zł) ustalone na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Łączne koszty poniesione przez powódkę A. B. (1) to kwota 5.217 zł, a ponieważ wygrała proces w 64% pozwany musiałby zwrócić jej kwotę 3.338,88 zł. Powód w przypadku A. B. (1) utrzymał się ze swoim stanowiskiem w 36%, wobec czego powódka winna zwrócić mu kwotę 1.302,12 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Sąd, więc zasądził na rzecz A. B. (1) tytułem kosztów procesu kwotę, która powstała ze wzajemnego obrachunku i po pomniejszeniu o tę część należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego, która ostatecznie wyniosła 2.036,76 zł.

Łączne koszty powoda S. B. to kwota 4.617 zł i stosując takie same zasady wyliczenia, jak w przypadku powódki A. B. (1), Sąd ustalił, że pozwany musi zwrócić na jego rzecz kwotę 1.652,76 zł. Koszty procesu, które poniosła powódka J. B. opiewały na łączną kwotę 5.617 zł. Proces wygrała w 52%, wobec czego pozwana powinna zwrócić jej kwotę 2.920,84 zł tytułem kosztów procesu. Pozwana w przypadku J. B. wygrała w 48%, a więc należna jej wysokość tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego opiewa na kwotę 1.736,16 zł. Sąd, więc na rzecz powódki J. B. zasądził tytułem kosztów procesu kwotę, która powstała ze wzajemnego obrachunku i po pomniejszeniu o tę część należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego, która ostatecznie wyniosła 1.184,68 zł. Rozstrzygnięcie w przedmiotowych kwestiach zostało zawarte w punkcie V wyroku.

W punkcie VI wyroku Sąd dokonał rozliczenia wydatków i nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 13.656,20 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych, na którą składa się różnica dotycząca opłaty od pozwu (4.480 zł x 2 + 3.770 zł) i pozostała część tytułem wynagrodzenia dla biegłego sądowego (835,20 zł).